

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **S., a. s.**, so sídlom v Ž., IČO : X., proti odporcovi **J. Š.**, bývajúcemu v B., **o zaplatenie 87.558,50 Sk s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 14 C 408/2007, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 19. júna 2008 sp. zn. 10 Co 83/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Odporcovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 5. februára 2008 č. k. 14 C 408/2007 – 61 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke 21.684,- Sk a vo zvyšku návrh o zaplatenie 65.874,50 Sk zamietol. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie vo výroku o prisúdenej výške uplatneného plnenia odôvodnil existenciou práva navrhovateľky na zaplatenie dodanej elektrickej energie za ňou uplatnené obdobie od 01.01.2006 do 25.10.2006 na dvoch odberných miestach, Verejnom táborisku a Autocampe verejnom táborisku, vychádzajúc z počtu spotrebovaných kWh a paušálnych pevných sadzieb zvoleného programu spotreby. Zohľadnil tiež skutočnosť, že odporca je povinný platiť za dodanú elektrickú energiu navrhovateľke až do skončenia ich zmluvného vzťahu o dodávke elektrickej energie, preto priznal navrhovateľke aj právo na zaplatenie dodanej elektrickej energie za obdobie od 11.10.2006 do 14.12.2006, pretože časť tohto obdobia spadá aj do obdobia, kedy bol užívateľom oboch odberných miest odporca. Navrhovateľke nepriznal právo na zaplatenie 65.874,50 Sk za neoprávnený odber elektrickej energie, nakoľko nepreukázala v zmysle § 39

ods. 1 písm. c/ zákona č. 656/2004 Z. z. vznik skutočnosti predpokladanej citovanou právnou normou (odber meraný meracím zariadením, ktoré nebolo namontované prevádzkovateľom sústavy alebo na ktorom bolo porušené zabezpečenie proti neoprávnenej manipulácii) spočívajúcou v ňou tvrdenom porušení ciachových plomb na kryte elektromera, ktorú skutočnosť odporca poprel. Vychádzal tiež zo záveru, že nárok na náhradu škody z neoprávneného odberu vzniká navrhovateľke voči subjektu, ktorý elektrickú energiu neoprávnené odoberal a nie voči subjektu, pre ktorý bolo odberné miesto zriadené a ktorý odoberal elektrickú energiu na základe zmluvného vzťahu. Keďže poškodenie plomb na elektromeroch bolo zistené 20.11.2006, v ktorom období odporca už nebol nájomcom oboch odberných miest (od 25.10.2006) a nemal možnosť elektrickú energiu odoberať, nemohol navrhovateľke spôsobiť škodu neoprávneným odberom, i keď si nesplnil svoju ohlasovaciu povinnosť zmeny užívateľa areálov. O práve na náhradu trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O. s. p. a v prevažnej miere úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov konania, pretože si ich neuplatnil a súd ich vznik ani nezistil.

Krajský súd v Žiline rozhodol o odvolaní navrhovateľky rozsudkom z 19. júna 2008 sp. zn. 10 Co 83/2008, ktorým rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o práve na náhradu trov konania potvrdil z dôvodu vecnej správnosti podľa § 219 O. s. p. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. O práve na náhradu trov konania rozhodol tým spôsobom, že odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Odvolací súd pred rozhodnutím vo veci samej zodpovedal otázku správnosti postupu súdu prvého stupňa, ktorý pojednával a rozhodol bez prítomnosti riadne naň predvolanej navrhovateľky, ktorá sa na pojednávanie ospravedlnila z dôvodu účasti povereného pracovníka na súdnom pojednávaní pred Okresným súdom Banská Bystrica. Uvedený záver vyplýva z odôvodnenia rozsudku napadnutého dovolaním navrhovateľky. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa nepovažoval uvedený dôvod dôležitým dôvodom odročenia pojednávania, pretože v prípade vzniku prekážky brániacej poverenému zamestnancovi konať pred súdom za právnickú osobu, môže za ňu konať iný jej zamestnanec, prípadne sám štatutárny orgán, dôvodil odvolací súd.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie navrhovateľka, ktorá navrhla jeho zrušenie a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania dôvodila ustanovením § 237 O. s. p. a dôvodnosť ustanovením § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. Dovolateľka namietala, že súdom prvého stupňa jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie

možnosti konať pred okresným súdom spočívalo podľa jej názoru v tom, že súd prvého stupňa tým, že konal a rozhodol o veci na pojednávaní dňa 05.02.2006 bez prítomnosti navrhovateľky, ktorá sa ospravedlnila a požiadala z dôležitého dôvodu, ktorým uviedla účasť povereného zamestnanca na pojednávaní pred Okresným súdom Ružomberok, o odročenie pojednávania, jej znemožnil vyjadriť sa ku skutočnostiam tvrdených odporcom, predkladať dôkazy o svojich tvrdeniach, poprípade vykonať procesné úkony, návrhy na pristúpenie ďalšieho účastníka do konania, zmenu návrhu a dispozíciu návrhom. Krajský súd zhodne so súdom prvého stupňa nepovažoval dôvod ospravedlnenia neúčasti navrhovateľky na pojednávaní dňa 05.02.2006, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, dôležitým dôvodom odročenia pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. a postup súdu prvého stupňa, ktorý i napriek neprítomnosti navrhovateľky pojednával a vo veci rozhodol, vyhodnotil správnym, neodnímajúcim navrhovateľke možnosť konať pred súdom. Navyše krajský súd zaujal názor, že za navrhovateľku mohol konať pred súdom iný jej zamestnanec alebo štatutárny orgán. Navrhovateľka dôvodila, že v súlade s ustanovením § 21 O. s. p. konal pred súdom jej poverený pracovník na vymáhanie pohľadávok za dodávky elektrickej energie, ktorá časť činnosti navrhovateľky mu bola zverená. Podľa názoru navrhovateľky súd prvého stupňa mal vzhľadom k jej ospravedlneniu pojednávanie prerušiť v súlade s ustanovením § 110 O. s. p. a tým zabezpečiť v zmysle § 18 O. s. p. všetkým účastníkom konania rovnaké postavenie, ktorú zásadu súd prvého stupňa porušil. Navrhovateľka namietala, že splnila svoju zákonnú povinnosť podľa § 79 O. s. p. predložením dôkazov spolu s návrhom na začatie konania, ktoré postačili okresnému súdu na vydanie platobného rozkazu.

Odporca svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu navrhovateľky nevyužil a k dovolaniu navrhovateľky sa nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), ktorej zamestnanec konajúci za dovolateľku má právnické vzdelanie (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.), skúmal predovšetkým prípustnosť dovolania, t. j. či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasledujúcich O. s. p. možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho

prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, pretože dovolanie navrhovateľky smeruje proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil zamietajúci výrok o zaplatenie 65.874,50 Sk. Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

V danom prípade dovoláním navrhovateľky nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.

Dovolanie navrhovateľky by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O. s. p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (aj rozsudku) odvolacieho súdu vtedy, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, a g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne

obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

So zreteľom na navrhovateľkou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na opodstatnenosť tvrdenia, že v prejednáwanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O. s. p.).

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. významná, pritom ide len vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažovaný z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími záväznými právnymi predpismi) a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, t. j. v činnosti, ktorá vydaniu konečného súdneho rozhodnutia predchádzala. To znamená, že zo strany súdu musí ísť o porušenie konkrétneho procesného ustanovenia voči dotknutému účastníkovi, ktorého bezprostredným následkom je odňatie možnosti (tomuto účastníkovi) konať pred súdom. Za takýto závadný postup sa považuje aj prejednanie veci na pojednávaní bez účasti účastníka konania, hoci pre takýto postup neboli splnené podmienky, pretože sa ním bráni navrhovateľke v realizácii procesného práva

domáhať sa ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené, na súde.

O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že odvolací súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a navrhovateľke neznemožnil uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolaateľka v danej veci vyvodzuje prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. z toho, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodu vecnej správnosti i napriek existencii procesnej vady v konaní pred súdom prvého stupňa, ktoré predchádzalo rozsudku napadnutého odvolaním navrhovateľky aj z dôvodu odňatia možnosti konať pred okresným súdom. Z obsahu dôvodu prípustnosti dovolania možno dovodiť, že navrhovateľka namieta nezákonnosť rozsudku odvolacieho súdu, ktorý mal rozhodnúť podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

V zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho konania vyplýva pre odvolací súd povinnosť vždy zrušiť rozhodnutie súdu prvého stupňa v prípade, ak súd prvého stupňa postupoval v konaní predchádzajúcom vydaniu odvolacím súdom preskúmaného rozhodnutia v rozpore so zákonom tým spôsobom, že takéto konanie bezprostredne malo za následok odňatie účastníkovi možnosti konať pred súdom. Dovolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa neodňal navrhovateľke možnosť konať pred súdom, a jeho konanie preto nebolo spôsobilým odvolacím dôvodom majúcim za následok zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom v súlade s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V zmysle čl. 38 ods. 2 prvej vety Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd) každý má právo, aby

jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Z citovaných ustanovení ústavy a ústavného zákona vyplýva, že základným právom účastníka je, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti účastníka konania na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie bez toho, aby požiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd prejednať vec v jeho neprítomnosti; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Ustanovenie § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu : riadne predvolanie účastníka a absencia žiadosti účastníka o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu.

V prejednáwanej veci Okresný súd Žilina dňa 08.01.2008 nariadil pojednávanie na deň 05.02.2008, ktorá skutočnosť vyplýva z predvolania na uvedený termín pojednávania, ktoré bolo navrhovateľke doručené 11.01.2008 (odporcovi 10.01.2008) do vlastných rúk. Možno konštatovať, že navrhovateľka bola riadne predvolanou účastníčkou na súdom prvého stupňa vo veci samej určené pojednávanie, pretože bola predvolaná s dostatočným časovým predstihom výrazne presahujúcim zákonnú päťdňovú lehotu na prípravu pojednávania, čím bol vytvorený dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania.

Z podania navrhovateľky označeného ospravedlnením neúčasti na pojednávaní z 31.01.2008, doručeného súdu prvého stupňa 04.02.2008 (č. I. 56 spisu) vyplýva, že navrhovateľka ospravedlnila neúčasť svojho informovaného právneho zástupcu, správne povereného zamestnanca (§ 21 O. s. p.), na pojednávaní konanom 05.02.2008 z dôvodu jeho účasti na inom súdnom pojednávaní v Ružomberku a navrhla rozhodnúť vo veci vo svojej neprítomnosti v súlade s petitom návrhu a listinnými dôkazmi (ods. 2 podania). V závere podania žiadala zaslať kópiu zápisnice o pojednávaní, aby sa mohla vyjadriť k prípadným

novým predloženým dôkazom, resp. zabezpečiť dôkazné prostriedky.

Každý procesný úkon účastníka musí byť jednoznačný, určitý a zrozumiteľný, nevzbudzujúci pochybnosť o ním sledovanom ciele, pretože len taký úkon môže vyvolať účastníkom zamýšľané účinky. Vychádzajúc z obsahu procesného úkonu navrhovateľky z 31.01.2008 označeného ospravedlnením neúčasti na pojednávaní, možno z jeho jednoznačne navrhovateľkou formulovaného textu, v ktorom navrhla rozhodnúť vo veci vo svojej neprítomnosti, dospieť (a contrario) k záveru, že nenavrhla pojednávanie odročiť z dôvodu svojej neprítomnosti a súčasne z neho vyplýva jej rozhodnutie svoje právo osobnej účasti na tomto pojednávaní nevyužiť. Na uvedenom závere nič nemení ani jej žiadosť obsiahnutá v závere jej podania, v ktorom žiada zaslať kópiu zápisnice o pojednávaní.

Pokiaľ podanie navrhovateľky z 31.01.2008 neobsahuje výslovnú žiadosť (návrh) na odročenie pojednávania, ale výslovný návrh rozhodnúť vo veci bez jej prítomnosti na pojednávaní, možno dospieť k jednoznačnému záveru, že žiadosť navrhovateľky o odročenie pojednávania absentuje. Uvedenému záveru korešponduje aj ustálený názor súdnej praxe, že ospravedlnenie neprítomnosti účastníka na pojednávanie nie je bez ďalšieho aj žiadosťou o odročenie pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. (R 79/1994).

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný účastníkovi poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená hlavne v ustanovení § 115 O. s. p., ktoré súdu ukladá predvolať účastníkov na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Je na účastníkovi, či využije svoje právo osobne sa zúčastniť pojednávania na súde. Ak účastníkovi bráni určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mal by z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania, pričom treba súdu oznámiť dôvod tejto žiadosti. Ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. súdu umožňuje prejednať vec aj v neprítomnosti takéhoto účastníka, ktorý - hoci riadne predvolaný - sa nedostavil na pojednávanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Z tohto predpokladu vychádza aj ustanovenie § 119 O. s. p., podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

Z uvedeného možno vyvodiť záver, že ak procesný úkon navrhovateľky neobsahoval

jej žiadosť o odročenie pojednávania, súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď vec prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti. Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní, i keď z dôležitého dôvodu, avšak bez výslovnej žiadosti neprítomnej účastníčky o odročenie pojednávania, umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v jej neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. Za tohto stavu procesný postup súdu prvého stupňa, ktorý dňa 05.02.2008 vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľky (riadne predvolanej na súdne pojednávanie dňa 11.01.2008), je potrebné považovať za postup v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. Za týchto okolností, ak súd prvého stupňa pojednával v neprítomnosti navrhovateľky, neporušil tým žiadne procesné ustanovenia a právo patriace navrhovateľke ako účastníčke konania, a teda ani možnosť konať pred súdom. Navyiac táto prípadná vada konania bola odstránená na pojednávaní pred odvolacím súdom, ktorého sa navrhovateľka už osobne zúčastnila (i keď súhlasila s rozhodnutím odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 209a O. s. p. v znení účinnom do 14.10.2008). Odvolací súd na základe odvolania navrhovateľky riadne v súlade s § 214 ods. 1 O. s. p. nariadil na jeho prejednanie pojednávanie. Na pojednávaní odvolacieho súdu sa k veci vyjadrila a predniesla aj svoje návrhy navrhovateľka, čím bol dodržaný procesný postup podľa § 215 druhej vety O. s. p. s tým, že nenavrhol vykonať ďalšie dokazovanie na preukázanie opodstatnenosti svojho nároku. Procesné práva dovolateľky v odvolacom konaní porušené neboli. Odvolací súd preto správne procesný postup súdu prvého stupňa, ktorý konal v neprítomnosti navrhovateľky nepovažoval za odňatie možnosti konať pred súdom a teda za dôvod majúci za následok postup podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

Z uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený dovolateľkou tvrdený dôvod prípustnosti podaného dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

Dovolateľka v danej veci namieta procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ktorej existenciu vidí v tom, že súdy jej neumožnili navrhnúť ďalšie dôkazy. O procesnú vadu v zmysle tohto ustanovenia, spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom, ide len vtedy, ak súd v priebehu konania neumožnil účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, a to najmä právo predniesť (doplniť) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo so súhlasom predsedu senátu dávať v rámci výsluchu otázky účastníkom (svedkom) a právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy, vyjadriť sa k dokazovaniu i právnej stránke veci (§ 101 ods. 1, § 117, § 118 ods. 1 a 3, § 123, § 126

ods. 3, § 131, § 211, § 215 O. s. p.). Zo spisu nevyplýva, že by dovolateľke bolo odňaté niektoré z týchto práv, najmä ňou uvedené právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, pretože dôkazy pripojila k návrhu na začatie konania a ďalšie dokazovanie na preukázanie jej nároku uplatneného v konaní nenavrhla ani v konaní o odvolaní.

Záverom je potrebné ešte uviesť, že neprerušením konania v zmysle § 110 O. s. p. v prípade nedostavenia sa navrhovateľky na pojednávanie pred súdom prvého stupňa, nebolo porušené žiadne jej právo a ani právo rovnosti účastníkov v konaní v zmysle § 18 O. s. p., pretože na postup podľa tohto ustanovenia neboli splnené zákonom predpokladané procesné podmienky, nakoľko účastníci konania nenavrhlí prerušenie konania a navrhovateľka sa neustanovila po predchádzajúcom ospravedlnení svojej neúčasti na pojednávaní. Ďalšiu uvedeným ustanovením predpokladanú nadväznú zákonnú podmienku (súlad prerušenia konania s účelom konania) na predchádzajúce, nebolo už potrebným skúmať.

Keďže v danom prípade dovolanie proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 238 O. s. p. prípustné a vady uvedené v § 237 O. s. p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti tak, ako to namietala navrhovateľka v podanom dovolaní.

V dovolacom konaní nebola navrhovateľka úspešná a právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo odporcovi (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal odporcovi náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nebol podaný návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania a zo spisu žiadne trovy odporcu vzniknuté v dovolacom konaní nevyplývajú (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 151 ods. 1 a 2 O. s. p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2008

JUDr. Martin V l a d i k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

